

županija bijahu: grof Ludovik Patačić od Zajeze (virovitički), barun Marko Pejačević (srijemski) i barun Ladislav Vayay (požeški).

Proširenje Vojne Krajine na slavonsku Posavinu prouzroči ponovno i definitivno uređenje čitave Krajine. Taj je posao izvršio 1746. princ Hildburghausen, i to jedino prema novim vojničkim potrebama. Ona bi podijeljena na regimente, i to: ličku, otočku, ogulinsku, slunjsku, dvije banske (petrinjsku i glinsku), križevačku, đurđevačku, gradišku, brodsku i petrovaradinsku. Uprava je bila samo u vojničkim rukama. Kao što su se županije dijelile na okružja, kotare i općine, tako su i regimente imale svoje bataljune, kumpanije i općine. Odnosni časnici (pukovnik, major, kapetan i poručnik) vodili su sve poslove, pače i sudačke. Parnice su se vodile besplatno, a prizivati se moglo na regimentski sud, onda na generalni auditorijat i konačno na dvorsko ratno vijeće. Službeni pak jezik bio je njemački, a tako i zakonici. Isto su tako bile i škole njemačke. Potrebe svoje podmirivala je svaka regimenta iz svoje blagajne te bila financijski nezavisna od cijelosti. Svaki je čovjek u Krajini bio vojnik od 16. do 60. godine. Stoga je i mogla Krajina sama podići na noge do 50.000 momaka. Za rata mora svaki „graničar“ (kako se žiteljstvo nazivalo) poći onamo, kuda mu se zapovijedalo. U mirno se doba hrani i odijeva svaki sam, a u ratu živi na carski trošak. Vojna Krajina bila je u glavnom velika kasarna stalne vojske, uzdržavana malim troškom.

Preuređenje Slavonije. Međutim se zgodi znatna promjena s nedavno sjedinjenom Slavonijom. Mađžari su naime stali tvrdokorno tvrditi, da su one tri obnovljene slavonske županije od Árpádskih vremena sastavni dio Ugarske, a nipošto Hrvatske, pa da ih stoga treba njoj i vratiti. Kad su se na saboru u Požunu (18. aprila 1751.) sastali staleži ugarski i hrvatski saborski poslanici, iznese virovitički podžupan Antun Špišić Japranski prijedlog, da bi unapredak sve tri novouređene slavonske županije stalno šiljale svaka po dva zastupnika na ugarski sabor, kako su to činile sve ugarske županije. Prijedlog je obrazložio time, što su slavonske županije i onako uređene po ugarskom načinu i što plaćaju po istom načinu porez kao i one, pa da je stoga zgodnije, da se broje kao ugarske, a ne kao hrvatske. Drugim riječima, podžupan je Špišić predložio, neka se Slavonija odcijepi od Hrvatske i sjedini s Ugarskom. Ugarski su staleži prihvatili taj prijedlog i tako bude on u z a k o n j e n (zak. čl. XXIII. od 1751.). Uzalud se opirahu hrvatski saborski poslanici dokazujući, da je Slavonija oduvijek (osim u tursko doba) potpadala pod b a n a